

...

Egy kis idő múlva ismerős hang ütötte meg a fülét. Először nem tudta hova tenni, honnan ered az erőteljes zúgás, amikor felismerte, hogy ez egy vízesés moraja. A Vörös útról nyíló Végzet ösvényén végigkanyargott a Tahina folyó, nem véletlen volt ez a marlukok fő útvonala. Az ösvény egy több kilométer hosszan végighúzódó széles kanyon volt, dús növényzettel és állatokkal. Gyönyörű, de halálos, ezért általában messzire elkerülték.

Trey rádöbbsent, hogy kénytelen lesz átvágni, hogy eljusson a Vörös útra, ahonnan az út egyenesen a szomszédos szektorba vezetett. Onnan pedig már könnyedén haza tud jutni.

Nem véletlenül nevezték így ezt a szakaszt, itt nem a barlangban megszokott sötétség vagy félhomály uralkodott, mindent sejtelmes, vörös fény világított be. Semmi nem utalt arra, hogy még mindig a föld alatt vannak, világos volt, mint naplementekor, de ha felnézett, nem látta az eget, csak sötétséget.

Óvatosan, bujkálva indult neki a nyílt terepen, mert a legtöbb részen alig akadt takarás. Közel járt már az elágazáshoz, amikor meglátott egy csapat marlukot közeledni a kanyont körbeölelő hegyoldal egyik ösvényéről. Megtorpant, de a vadak még nem vették észre.

Trey lassú mozdulatokkal elhátrált, de mikor látta, hogy az egyik marluk felcsapja a hátán lévő tüskéket, és egyenesen az irányába mered, nem habozott tovább, hanem elkezdett rohanni az ellentétes irányba. A lények gyorsak voltak, de nem annyira, mint ő, ezért nem tartott attól, hogy utoléri. Futás közben hátrapillantott és meglepve látta, hogy az egyik marluk szorosan a nyomába lohol, egyre közelebb kerülve hozzá. Sokkal gyorsabb volt, mint a többiek, aggasztóan gyorsabb.

Trey irányt váltott és felfutott a hegyoldalba. A meredek szakasz nehezített a dolgát, de már kitapasztalta, hogy felfele nagyon utálnak futni és hamar feladják. Ám a terv nem vált be, a vadállat üldözte tovább. Fogalma sem volt merre jár, de látta, hogy mindjárt felér a csúcsra, és nem tudta mire számíthat utána, vajon mibe rohan bele az emelkedő végén.

Ahogy felért, elállt a lélegzete a látványtól. Az út immár lefele vezetett, a végén egy pár méteres szakadékkal, mintegy kettévágva a hegyet, majd folytatódott a sziklás ösvény.

Két választása maradt, vagy megáll és megküzd a szörnyel az egy szem törével, vagy ugrik. Trey egy szemvillanás alatt döntött és minden erejét beleadta az utolsó méterekbe, mert maga mögött egyre hangosabban hallotta az állat lihegését és léptei robaját, de nem mert hátranézni. Lassítás nélkül rugaszkodott el egy hangos kiáltással, majd vágódott a túloldalon a talajra. Azonnal továbbgördült, hogy tompítsa a becsapódást, és tudta, hogy nagy

szerencséje volt, hogy a túloldalon alacsonyabban folytatódott a terep. Így is a legszélére érkezett, hallotta, amint a kisebb kövek legördülnek a széléről a szakadékba. Érezte a fájdalmat az alkarjában, ahogy végighorzsolták a kavicsok, de kicsit sem habozott, már vetődött is oldalra, ha a marluk is az ugrást választaná, ne rá zuhanjon. Egy pillanat múlva a bestia becsapódott oda, ahol az előbb még ő volt, viszont hosszan továbbbucskázott.

Trey azonnal kiegyenesedett és a törét hegyfelé tartva, erősen zihálva nézte, ahogy a marluk busa fejét megrázva, lassan felé fordul. Durván érkezhettek, a túhegyes fogak friss vértől csillogtak. Furán hörögve vette a levegőt, a fiú tudta, hogy mindketten túteljesítették a megszokott sebességüket. Ha szerencséje van, a hang azt is jelzi, hogy jobban megsérült, mint látszik.

Ez a szörny se tartozott az átlag marlukok közé, szintén kisebb volt, a színe pedig éjfekete. Úgy vélte, valami vezérfélék lehetnek a falkában. Ő is legelől haladt, mint a másik, a vörös. Bár ez se támadt azonnal, nem félt tőle és nem hódolt be. A fiú lassan hátrált, a marluk pedig fenyegetően közeledett. Trey vállán felszakadt a sebe, és amikor a szörny orrlyukai kitágultak, ahogy megérezte a vér szagát és vicsorogva, habzó szájjal felélődött, tudta, hogy itt a vég.

14.

A lövés a sziklák közül érkezett, és éles hangja végighullámozott a kanyonon. A hátramaradt marlukok mind egyszerre vonyítottak fel, és Trey megborzongott a fenyegető hangorkánra. A felé futó vadállat felbucskázott, és egyet pördülve, felpattanva azonnal irányt váltott, és a bokrok fedezékéből kilépő fegyveres férfi felé indult. Nem sérült meg komolyabban, kemény páncélja, mint oly sokszor, most is megvédte.

Az ismeretlen felemelte a fegyverét és egyenesen a marluk fejére célzott, ám az hirtelen megállt, lesunyta a fejét és visszanézett a sebesült Treyre. Orrlyukai ismét kitágultak a vér szagára, elfeledtették vele az igazi ellenfelet.

– Idenézz, te rohadék! – kiabált rá a fegyveres az emberek nyelvén és elindult a szörny felé, miközben hátralökte a csuklyát a fejéről, hogy jobban lásson. A marluk rámeredt, és mikor vicsorogni kezdett, a férfi nem habozott tovább. Három gyors lövés, kettő a szembe, egy a szájba, és a szörny hang nélkül összeesett.

A férfi anélkül sétált el az állat teteme mellett, hogy megvizsgálta volna. Trey elképedve nézte a közeledő, robusztus termetű férfit. Magas volt, legalább egy fejjel magasabb, mint ő, félhosszú gesztenyebarna haját oldalt felnyírva, hátul összefogva hordta. Erősen tetovált

lehetett, mert a nyakán végighúzódva, fejbőrén a felnyírt részen is látszódott egy nonfiguratív minta, valamint a ruha alól kibukva a csuklóján és a kézfején is. Határozott arcélét végig borosta borította, sötétbarna, kiismerhetetlen tekintete szúrósan vizslatta az előtte álló fiút. Hosszú fekete kabátja alól további szúrófegyverek villantak elő, ahogy közeledett, a lőfegyverét pedig lazán maga mellett lógatta. Trey biztos volt benne, hogy nem lenne esélye ellene, mielőtt a törért nyúlna, meghal. Nem tévesztette meg a látszólagos hanyagság, a férfi az előbb tüpontosan célzott és nem remegett a keze.

Menekülőutat keresve lepillantott a szakadékba, de azonnal el is vetette. Az idegen férfi arcán halvány mosoly futott át.

– Bölcs döntés, ha életben akarsz maradni – mondta. Hangja lágyabban szólt, mint amit a kinézete sugallt. Fürkésző tekintete megállapodott a fiú véráztatta felsőjén és sápadt arcán.

– Érted a nyelvünket? – kérdezte.

Miután a fiú nem reagált, intett neki a fegyverrel, hogy induljon. Egy kitaposott ösvényen haladtak, de nem jutottak messzire, hamarosan megmentője feléjük siető társaiba botlottak. Ketten voltak, ugyanolyan nagydarab és tetovált férfiak, mint a vezetőjük. Trey jól sejtette, hogy a hosszúkabátos a vezér, gyorsan lejött a szavaikból, de hatalmasat tévedett, mikor először tudósnak gondolta. Egyértelműen katonák lehettek valaha, és mind olyan magabiztosan közlekedtek, mintha itt nőttek volna fel. Pedig két oldalról vadásztak rájuk, egyrészt a marlukok, másrészt a merendik. Róla egy szó sem esett, míg vissza nem értek ideiglenes táborhelyükre. A zöld földalatti terepről vissza a sötét barlangrendszerbe, végül egy hasonló, bár sokkal nagyobb szobába jutottak, mint amilyenben Trey megtalálta a holttesteket. Itt várta őket a negyedik társuk, egy asztalnál ülve pakolt épp egy hátizsákba valamit. Kicsivel idősebb és kevésbé nagydarab volt, mint a társai, hajában már ősz csíkok keveredtek. Meglepve pillantott a belépő fiúra, de nem szólt és nem mozdult. Trey bizonytalanul megállt a szoba közepén, a többiek pedig körbeállták.

– Ki ez a kölyök, főnök? – kérdezte az egyik. A sebhelyes arcán végigfutó heg emlékeztette a hadúrta.

– Épp egy vadállat üldözte. Kénytelen voltam lelőni – jegyezte meg a hosszúkabátos, miközben elgondolkozva figyelte.

– Mi a francnak mentetted meg? Ez csak egy rohadt merendi kölyök. Ránk uszítod a kibaszott dögöket – morogta egy eddig csendesen figyelő vörös hajú férfi és gyűlölködő pillantást vetett a fiúra.

– Még jól jöhet, Fox. Ne hisztizz, inkább fegyverezd le!

A vörös és a sebhelyes egyszerre merevedett meg és kapott a fegyveréért.

A vezér hangosan felnevetett:

– Beijedtetek egy kölyöktől?

– Miért nem te fegyverezted le, Hunter? – kérdezte dühösen Fox, miközben Trey elé lépett és durván végigtapogatta.

A fiú némán tűrte, és akkor sem ellenkezett, amikor elkobozta a tört. Ám ahogy a férfi elővett egy mikroszkennert, és a segítségével megtalálta a chipet, majd el akarta hajítani, Trey elkapta a karját.

A Foxnak nevezett férfi abban a pillanatban elrántotta és egy mozdulattal a földre vitte. Trey úgy érezte beszakad a tüdeje, ahogy háttal a földnek csapódott. A férfi jobb lábával a mellkasába térdelt és felmutatta a chipet.

– Ezt akarod? Hát vedd el! – mondta, majd felállt és tett hátra két lépést, miközben az aprócska tárgyat becsúsztatta a felső zsebébe.

A fiú villámló szemekkel állt fel és azonnal rátámadt. A férfi meglepődött ugyan, de háritott és ütött. Trey azonban gyors volt, nem hagyta, hogy a férfi eltalálja. Mindig sikerült elhajolnia, a vörös hajú pedig kezdett feldühödni, arcszíne lassan a hajszínében pompázott.

– Ne hagyd magad felhúzni, Fox – vigyorgott a sebhelyes.

– A faszomat ebbe a pattogó egérbe! – dühöngött a férfi, miután sokadjára sem sikerült megütnie.

Trey arcán halvány mosoly futott át, majd lábbal felrúgott, de a férfi elkapta és csavart rajta egyet. Trey elrugaszkodva követte az ívet a testével, és a másik lábával tökéletes rúgást vitt be, ami után mindketten a földre zuhantak. A fiú rávetődött, és a földön kezdtek birkózni, ahol tudta, hogy sok esélye nem lesz, de már nem izgatta. Megszerezte a chipet, anélkül, hogy a férfi észrevette volna. Végül sikerült kiszabadulnia, és mindketten lihegve álltak fel.

– Állj! – csattant fel hirtelen az asztalnál ülő férfi hangja.

– Mi van, Doc? – morgott Fox.

– A kölyök sebesült. Nem más vére van a ruháján – jegyezte meg a Doc-nak nevezett férfi.

Fox dühösen horkantott egyet:

– Kit érdekel?

– Engem – szólalt meg Hunter és közéjük sétált. – Amúgy sincs értelme folytatni, a kölyök már megszerezte, amit akart.

Fox értetlenül bámult, majd a zsebéhez kapott.

– Hogy az a ...! – vakkantotta ingerülten, mikor valóban nem találta a chipet. – Na majd...

– Elég legyen! – állította le a vezér. – Megszerezte, most már az övé. Te mondtad.

Fox elvörösödött, de leállt és káromkodva vonult arrébb.

Hunter elismerő tekintettel nézegette Treyt.

– Úgy látom kemény vagy, kölyök. Mutasd a sebed!

Trey nem mozdult, esze ágában sem volt elárulni, hogy érti, amit mondanak.

Hunter közelebb lépett és a fegyvere csövével kicsit felhúzta a felsőt, jelezve, hogy mit akar. Trey hátralépett és nekiütközött a sebhelyesarcúnak. Egy kést tartott a kezébe, amivel figyelmeztetésképp megkocogtatta a vállát.

Trey kelletlen arccal levette a ruháját. Nem viselt alatta semmit, a pólóját kénytelen volt eldobni, annyira tönkrement. A Goven által feltett kötés is teljesen átázott, bár kitartott.

Hunter szemében megrökönyödést látott, ahogy ránézett véráztatta felsőtestére és lila zúzódásaira, a csípőjétől a mellkasáig a jobb oldalán.

– Doki? Ezt meg kéne nézned! – szólította meg asztalnál ülő társát.

Doc nagyot sóhajtva felállt és hozzájuk sétált.

– Hm... úgy látom, aránylag friss zúzódás, nincs még egy napos – vizslatta, majd elővett az övéből egy kést. – Scar, fogd le, de ne feszítsd, mert még jobban felszakad a sebe.

A Trey háta mögötti férfi egyszerűen megoldotta, és olyan megoldást választott, amit az is megért, aki nem beszéli a nyelvet. Kését Trey nyakához nyomta.

Doc levágta a kötést, de az beleragadt a sebbe. Egy mozdulattal lerántotta, és bár Trey számított rá, mégis felnyögött a testét elborító fájdalomtól. Most, hogy már nem harcolt, és az adrenalin kezdett kiürülni a szervezetéből, egyre rosszabbul érezte magát.

– Vedd el a késed a nyakától, Scar, mielőtt elvágod. Mindjárt elájul.

Leültették egy székre, és Doc alaposan megvizsgálta a sérüléseit.

– Úgy nézem, megszárták. De összehúzták a sebet, csak felszakadt. Elég sok vért vesztett, a zúzódásai is komolyak.

– Megverték? – kérdezte Hunter.

– Nem. Úgy tűnik, lezuhant valahonnan. Igen magas lehet a fájdalomküszöbe, ha ezzel még leállt verekedni. Vagy be van drogozva – jegyezte meg Doc.

– Nem úgy tűnt. Ahhoz túl higgadt és összeszedett. És épp egy szörnyeteg elől sprintelt, mikor megláttam. Embert még nem láttam ekkora szakadékot átugrani...

– Nem hasonlít azokra a merendikre, akiket eddig láttunk – szólalt meg a sebhelyesarcú.

– Nem, valóban nem – mondta Hunter. Felemelte Trey lehajtott fejét, és meglepve látta, hogy azonnal kinyitja a szemét. A zöld szemek homályosak voltak a fájdalomtól.

– Azt hittem, eszméletlen a fiú, Doc.

– Nem, nem az. Végig magánál volt, csak teljesen legyengült.

– Érted amit beszélünk, kölyök? – kérdezte Hunter.

Trey lehunyta a szemét.

– Bevarrom a sebét – folytatta a doki –, de fájdalomcsillapítót nem merek neki adni. Nem tudom, hogy reagálna az emberi gyógyszerekre. Letakarítom kicsit, aztán adjátok vissza rá a ruháját, az is védi valamennyire a fertőzéstől. Aztán a tietek.

Trey megpróbált védekezni, de valóban elvesztette szinte minden erejét. Esélye sem volt, amikor az emberek vezetője lefogta, a Doc nevű férfi pedig összevarrta a vállán lévő sebet. Az ájulás kerülgette, de lehajtott fejjel hallgatózott. Főként róla beszélgettek, hogy ki lehet, és miért mászkált egyedül egy ilyen helyen. Úgy tippelték, hogy akikkel lehetett, mind meghalt. Egy idő után áttértek arra, hogy mit kezdjenek vele. A vörös hajú mindenáron meg akarta ölni, zsigerből gyűlölte a merendiket. A vezér viszont tárgyalni akart, és úgy gondolta, foglya jó tárgyalási alap lehet. A többiek úgy vélték, felesleges időhúzás, úgyse hagyják magukat zsarolni a merendik, épp mint az emberek. Tévedtek, mert a merendik nem hagytak senkit veszni, ha volt esély, hogy megmenthetik fogságba esett társukat, mindent elkövettek, hogy ez sikerüljön. Bármilyen áron! Ám ha a tárgyalás kudarcba fulladt, és elvesztették a foglyot, akkor kegyetlenül bosszút álltak.

Trey mindennél jobban vágyott rá, hogy pihenhessen, de egy mondatot sem akart elvesztegetni. Ám bármilyen különlegesen erős szervezettel is rendelkezett, szüksége volt regenerálódásra. Ha Hunter nem kapja el mielőtt lefordul a székről, ébredéskor újabb lila folttal gazdagodott volna, amúgy is szép gyűjteménye.

15.

Trey mindig is nagyon keveset aludt, öt óra alvással már bőven elégedett volt naponta. Egy esetben aludt sokat, ha betegeskedett vagy megsérült. A Prof szerint mindig is gyorsabban gyógyultak a sebei, mint a merendiknek, amire sose találtak magyarázatot.

Nem tudta, mennyi ideig volt kiütve, de hirtelen riadt fel. Ziháló légzéssel ült fel a sarokban, egy ruhából ideiglenesen összedobált fekvőhelyről. Riadt tekintettel nézett körül, de csak ketten tartózkodtak a helyiségben.

Hunter vele szemben egy széken ült, arra várva, hogy felébredjen. Előredőlve, karjait a combján nyugtatva őt vizslatta. Ezúttal nem volt rajta a hosszú kabát, csak egy rövid ujjú sötét felső, felfedve széles mellkasát és izmos bicepszét. Trey jól gondolta, a tetoválások nyaktól lefele is folytatódtak, végig az egész karján és mellkasán. Ezúttal nem viselt fegyvert. Trey azon töprengett, vajon mennyi esélye lenne elfutni. A kijárat az emberhez volt közelebb,

ha nem elég fűrge, és elkapja, Trey sejtette, hogy nem győzi le közelharcban. Jelenleg felállni is alig bírt, nemhogy verekedni.

– Nem fogsz tudni elfutni, ha esetleg ez lenne a terved – szólalt meg a férfi, mintha a gondolataiban olvasna. – De ha mégis volnál oly botor megpróbálni, épp az embereim karjaiba szaladnál. Ők nem olyan szívélyes vendéglátók, mint én.

Trey őszintén meglepődött, hogy a férfi már másodjára találja ki, hogy mire készül.

– Hunter vagyok. A társaimmal csak ki akarunk innen jutni – folytatta a férfi. Láthatóan nem izgatta, hogy Trey nem reagál. – Nem akartunk bántani senkit, nem ez volt a célunk. De a néped elpusztította az úrhajónkat, és szükségünk van egy másikra, hogy el tudjunk menni.

Elhallgatott, de Trey néma maradt. Nem bírt kiigazodni a férfin, nem értette, miért mentette meg a marluktól, miért látta el a sebét. A férfi úgy beszélt, mintha tudná, hogy Trey érti minden szavát.

– Tudnod kell, hogy nem vagyunk rossz emberek. Azért jöttünk a bolygótokra, mert keresünk valakit. Egy férfit, illetve igazából kettőt. Talán ismered őket, vagy legalább hallottál róluk. Ők is ide jöttek, sok-sok évvel ezelőtt.

Elhallgatott, és a fiú tudta, hogy a reakcióját lesi. Úgy érezte magát, mint egy vad, akit a vadász épp csapdába készül csalni. Hunter! Biztos nem véletlen, hogy ez a férfi kódneve, merthogy ez nem az igazi, abban biztos volt.

– Sidney Cole és Matthew Lescot.

A férfi olyan váratlanul vágta be a két nevet, hogy Treyben bennakadt a lélegzet. Remélte, hogy Hunternek nem tűnt fel, úgyhogy csak lassan engedte ki a levegőt.

– Talán még megvan a hajójuk, ha ők nem is – folytatta a férfi lazán. – A Calista. Azzal elmehetnénk, és te elvezethetsz hozzá.

Az apja hajója! A férfi jól gondolta, a Calista megvolt, mégpedig kiváló állapotban. Nem is akárhol, Lendrixben, egy magaslaton, nem messze a régi laboroktól. Gyerekkorukban állandóan felszöktek a hajóra a bátyjával és a többi gyerekkel. A szektor legmagasabb pontján állt, ahonnan nemcsak a laborokra láttak rá, hanem Prendroxra is. Mindig arról álmodoztak, hogy egyszer bekerülnek a Torony legfelső szintjére, ott kapják meg a jutalmat a Kiválasztottak. Tavaly Govenek megadatott, neki pedig most lenne esélye, csak túl kell élje, és valahogy ki kell szabadulnia.

A Calistáról eszébe jutott, hogy ott kell legyen lejátszó. Megnézhetné, mit vett fel az apja. Annyira elmélyedt a gondolataiba, hogy először fel sem fogta, miről beszél az ember.

– Tudom, hogy minden egyes szavamat érted, kölyök – ismételte meg Hunter és felállt. Trey se maradt ülve, felugrott, de nem volt hova meneküljön, úgyhogy csak nekihátrált a falnak.

– Komolyan gondoltam, hogy nem akarlak bántani – folytatta a férfi, és egész közel lépett hozzá. – Már megtehettem volna, sőt hagyhattam volna, hogy a szörnyeteg intézze a dolgát. Egyébként már ott sejtettem, hogy érted, amit mondok. De mikor Foxxal verekedtél, átfutott egy mosoly az arcodon, amikor beszólt. És most se tagadhattad a reakciód, amikor megemlítettem a neveket. Szóval játszod még a némát, vagy hajlandó vagy végre megszólalni, hogy beszélhessünk, mint férfi a férfival? – kérdezte Hunter, majd kezét nyújtott.

Trey megfeszült, majd némi habozás után, végül megszólalt emberi nyelven:

– Mi merendik, nem szoktunk kezét fogni.

– Mi emberek, viszont igen – nézett rá kiismerhetetlen tekintettel a férfi.

Trey kinyújtotta a kezét és megmarkolta. A férfi szorítása erős volt, és egy félmosoly futott át az arcán. Elengedte a kezét, majd folytatta:

– Meglepő, hogy nincs akcentusod.

– Jó tanárom volt – vágta rá automatikusan Trey, de rögtön rá is jött, hogy elárulta magát.

Hunter nem csapta le a magas labdát, nem akarta eljeszteni a fiút, örült, hogy végre megszólalt.

– Hogy vagy?

– Megvagyok.

– Igen, azt látom.

– Meddig voltam eszméletlen?

– Nagyjából két órát – becsülte meg Hunter. – Keresni fognak?

– Gondolom – rántotta meg a vállát Trey.

– Egyedül voltál?

Trey bólintott.

– Hogy hívnak?

– Téged? – kérdezett vissza a fiú.

– Az enyémet tudod.

– Az igazira gondoltam.

Hunter barna szeme megvillant, emlékeztetnie kellett magát, hogy ne tévessze meg beszélgetőtársa fiatal kinézete.

– Hány éves vagy, kölyök?

Trey habozott, de aztán úgy döntött, ebből nem lehet baj.

– Tizenhét.

– Csak? – szaladt fel Hunter szemöldöke csodálkozva.

– Miért hívsz kölyöknek, ha idősebbnek hittél? – morogta Trey.

Hunter elmosolyodott:

– Közeledve a negyvenhez, nekem minden huszonéves is még csak kölyök. Egyszer majd te is leszel a helyemben, és megtudod. Egyébként Dan... Dan Castellucci a nevem.

– Trey'nors Darenn – vágta rá Trey, elkölesönözve Syliuss családi nevét. Jobb, ha nem tudják, hogy rokona az ardeleknek, ha netán mégis egyezkedésre kerülne sor. Kíváncsi lett volna, vajon a férfi valóban az igazi nevét mondta-e, de őszintének tűnt.

– Mi a terved? – kérdezte tőle.

Hunter meghökkenve nézett rá.

– Mire gondolsz?

– Egyik opció, hogy megölsz, bár ahhoz túl sok energiát fektettél bele, hogy megszólaltass. Másik, hogy megkínzol, hogy információkat csikarj ki belőlem. Most szólok, hogy nem menne. Nem fogok elárulni semmit, amit nem akarok.

Hunter magába fojtotta a mosolyát. Megvoltak a technikái, hogy jusson információhoz, és nem mindegyik volt kellemes. Valójában innen kapta a becenevét, addig vadászott és kutatott az áldozata után, míg meg nem szerezte, amit akart. Nem hagyta abba, míg el nem ejtette a vadat, de tény, hogy mindenki más módszert igényelt. Ezért is volt olyan jó benne, felismerte, hogy nem mindig az erőszakos út vezet a célhoz.

– A harmadik, hogy tárgyalj a vezetőkkel, míg a túsod vagyok – folytatta Trey.

– Egyik vonzóbb lehetőség, mint a másik – felelte Hunter. – De van egy negyedik opció is.

Trey gyanakodva nézett rá.

– Elengedlek bizalmam jeléül, és bízom benne, hogy közvetítesz az érdekünkben – folytatta Hunter komoly hangon.

– Megtennéd? És a többiek?

– Lehet, hogy nem tűnt fel, de én vagyok a főnök.

– Miért jöttetek ide egyáltalán?

– Elmondom, de akkor cserébe te is válaszolsz a kérdéseimre – alkudozott a keménykötésű férfi.

– Így fair, rendben – vágta rá azonnal Trey, bár nem volt kétsége, hogy mindketten szemrebbenés nélkül hazudnának, ha túl kényes a kérdés.

– Én és a társaim zsoldosok vagyunk. Tudod, mit jelent?

– Igen.

– A megbízónk az említett két ember keresésével bízott meg.

– Miért gondoltad, hogy itt vannak?

– Nem én gondoltam, hanem a megbízóm. Biztos benne, hogy az Agarthán vannak.

– Tudtátok, hogy mi is itt leszünk?

Hunter habozott, majd bólintott.

– Felkészültünk rá. A merendikre igen, de a szörnyetegekre ilyen szinten nem – vallotta be végül.

– Ahhoz képest profi módon intézted el – ismerte el Trey.

– Nem az első eset. A világ tele van szörnyekkel, csak nem mindegyiket ilyen egyértelmű felismerni.

– Ki a megbízód?

– Nem tudom. Álnevet használt ő is. Ezekben a körökben, nem az igazi nevünkkel forgunk.

– És hogy...?

A zsoldos megrázta a fejét.

– Elég volt a kérdésekből, kölyök, most én jövök – mondta. – Sidney Cole tanította meg így a nyelvünket?

– Nem. Tizenhét éve halott.

A válasz hallatán Hunter szeme megrebbent, mintha sajnálat futott volna át az arcán.

– Lescot?

Trey bólintott.

– Befogadtátok? Vagy fogoly?

– Itt mindenki fogoly. Hova mehetnének itt szabadon? – tárta szét a kezét Trey.

– Mit gondolsz, hajlandóak lesznek tárgyalni a vezetőid?

Trey tudta, hogy nem árulhatja el az igazat. Soha nem fogják hagyni, hogy a bolygóról elmenjenek.

– Nem tudom – mondta végül. – De mint láthatod, voltak már emberek, akikkel leálltak beszélni, és be is fogadták őket.

– De nem hagyták őket elmenni – jegyezte meg Hunter.

– Ki tudja. Sidney Cole rég meghalt, a Prof... Lescot pedig nem tud úrhajót vezetni.

– Ha tudnék vele beszélni, ő talán segíthetne meggyőzni a vezéreket – nézett a szemébe Hunter, de folytatni már nem tudta.

– Mi a fene? – lépett be a csapat többi tagja, élükön Scar-al, és félbeszakította a beszélgetést. Meglepve néztek rájuk. – Nah, a kölyök érti a nyelvünket? Akkor itt az idő, hogy egy kicsit megdolgozzam! – húzta elő a kését a sebhelyes nagy élvezettel.

Trey izmai görcsbe rándultak, de Hunter leintett mindenkit és ellentmondást nem tűrő hangon kijelentette:

– A kölyök most elmegy! Tárgyalni fogunk a merendikkel.

Trey arra számított, hogy ellenkezni fognak, de úgy tűnt, tudják, mikor beszél komolyan a vezérük. Sunyi pillantásokat vetettek ugyan feléje, de senki nem állt elé, amikor Trey felállt, hogy induljon. Kifelé menet megpróbálta visszakérni a tört a vöröshajútól.

– Nem Foxnál van, hanem nálam – szólalt meg Hunter. – Mikor legközelebb találkozunk, kölyök, visszakapod. Most menj! Tudod, hol találsz meg.

Trey visszanézett az ajtóból, de úgy tűnt, a férfi nem akarja átverni, komolyan gondolta, hogy elengedi. Kifürkészhetetlen tekintettel nézett rá, de Trey nem kételkedett benne, hogy még találkoznak.